

LIBRIS

We know
books

SUSAN MEISSNER

FLORI AURII DE TOAMNĂ

Traducere din limba engleză și note
TEODORA MAFTEI

LITERA
București

*Capitolul 1**Taryn**Manhattan**Septembrie 2011*

Muselina cu imprimeu floral se prelingea pe bancul de lucru asemenea unui buchet răvășit de mireasă. Decorul lui, cândva alb, se îmblânzise într-un ivoriu pal, iar bobocii de un purpuriu și violet aprins trădau nuanțe de stacojiu și violaceu, amintind vag de măreția lor de altădată. Mi-am trecut degetul peste țesătura fină, deși veche de un secol, care probabil fusese lăsată să se usuce în soare, pe spătarul unui scaun, sau pe post de milieu lângă o fereastră cu vedere spre sud. Ori poate că fusese trecută cu vederea vreme îndelungată din cauză că ceva o determinase pe posesoare să-și ia gândul de la ea.

– Trebuie să fi fost strașnică pe vremuri.

Femeia în vârstă de șaizeci de ani care stătea de cealaltă parte a bancului de lucru și-a încruntat sprâncenele în semn de scuză, pesemne stânjenită de faptul că o bucată de pânză atât de trainică nu fusese întreținută în mod responsabil.

– Încă mai este, am liniștit-o eu. Imprimeul a rămas neschimbat, plus că îmi pot închipui cum arăta inițial paleta de culori.

– Serios? m-a întrebat ea cu vocea deznădăjduită. Mă temeam că s-a învechit și îngălbenit atât de tare, încât nimeni nu ar mai putea percepe culorile. Nici măcar nu știu de unde o avea străbunica mea.

– Este un șaliu franțuzesc de la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea, am spus eu întorcând țeșătura pe cealaltă parte pentru a o analiza temeinic. Cel mai probabil a fost imprimată cu un colorant de anilină, pe bază de gudron de cărbune, fapt pentru care culorile au fost la origine extrem de vibrante.

– Ți-ai putut da seama de asta dintr-o singură privire? a râs ea.

– Am studiat industria textilă vreme de patru ani, i-am zâmbit la rândul meu.

– N-am știut că există o astfel de facultate, dar presupun că în ziua de azi există cursuri pentru orice.

– Cred că aş putea găsi măcar ceva asemănător, dacă nu chiar materialul original, am rostit eu întorcând stofa înapoi pe față.

– Vai, dar asta ar fi minunat. Totuși, nu e musai să fie tot șaliu. Am auzit că e destul de scump. Viscoza ar fi numai bună.

– Voi face tot posibilul. Rămâne la mine sau vreți mai bine să decupez un eșantion de țeșătură?

– O poți păstra până găsești ceva. Între timp, aş vrea câțiva metri din asta.

A împins atunci de-a lungul mesei două cupoane de batic din Republica Batavă, în nuanțe autumnale.

Am tras cupoanele spre mine și i-am înmănat un formular tip pe care să-l completeze pentru șaliu.

– Voi avea nevoie de datele dumneavoastră de contact, astfel încât să vă pot trimite un e-mail când voi găsi o potrivire. Ar mai fi de mare ajutor dacă mi-ați spune și de ce buget dispuneți.

I-am înmănat apoi și un stilou.

– Minunat, a rostit clienta în timp ce a luat formularul.

Am așternut primul cupon de țeșătură, de un auriu aprins.

– Acesta este un imprimeu tare frumos. Noul trend al sezonului. Câți metri doriți din el?

Femeia se holba însă la formular.

– „Frumosul are întotdeauna o poveste de transmis“, a rostit ea, citind cu voce tare sloganul magazinului, scris în partea de sus a formularului. Îmi place la nebunie cum sună.

– Acesta este mottoul nostru la „Lada de Zestre“, am spus eu. Unul dintre profesorii mei de la Facultatea de Textile m-a învățat asta.

De fapt, profesorul meu spusese că fiecare model de țeșătură se bazează pe un adevăr universal valabil. Afirmatia aceea de demult o stilizasem eu cu ceva timp în urmă.

– Până la urmă, câți metri doriți? am reiterat eu.

– Aăă, doi. Ba nu. Trei metri, te rog. Din fiecare.

Am măsurat materialul și am început să tai.

– Foarte bine formulat, a adăugat femeia. Se aplică mai ales tapițerilor. Pur și simplu ador numele magazinului vostru de textile. Tot ție ți-a venit ideea?

Am făcut semn cu capul spre Celine, șefa și prietena mea cea mai bună, al cărei păr sur, tuns scurt, se vedea prin caleidoscopul de imprimeuri realizate de Jinny Beyer, în timp ce servea o altă clientă în mijlocul magazinului.

– Celine s-a gândit la nume. Este magazinul ei. Toate tapițeriile splendide de pe pereți sunt ale ei.

Celine s-a întors cu fața spre noi și ne-a salutat, făcându-ne cu ochiul.

Am dat deoparte primul cupon și am întins mâna după celălalt, un bumbac maro-ciocolatiu, împestrițat cu rotocoale aurii.

– Mai bine dă-mi doi metri și jumătate din acela, a oftat femeia ușor, măsurând cu privirea rafturile și mesele de la „Lada de Zestre“. Sunt așa bucurăoasă că v-am găsit magazinul, nici n-ai idee. Când am aflat că ne mutăm în Manhattan, primul lucru pe care l-am făcut a fost să încep să plâng după magazinul meu preferat de textile. N-aș fi crezut vreodată că aş putea găsi unul aici care să îmi înlocuiască. Probabil mi-am imaginat că Manhattanul este prea urban și rafinat pentru tapițerii.

Observația ei m-a făcut să râd. Sosisem în oraș cu ani în urmă – proaspăt căsătorită, proaspăt absolventă de facultate –, cu propriile mele prejudecăți.

– Fiica mea locuiește în Connecticut. Ea mi-a spus să încerc în cartierul Upper West Side, a continuat femeia. Citise într-una dintre revistele ei că sunteți specializați în reproducerea materialelor. Asta se întâmpla în urmă cu mai mulți ani, dar ea păstrează toate numerele revistelor pe care le cumpără. Așa v-am găsit.

Articolul acela, publicat în urmă cu trei ani, încă ne aducea clienți.

După ce am întins și netezit cea de-a doua bucată de material, am început să decupez din ea.

– Sinceră să fiu, asta-mi place cel mai mult. Să asortez țesături vechi.

– Și se pricepe de minune la asta, a rostit Celine, de data aceasta de la numai câțiva metri distanță, căci se pregătise să taie din material la un al doilea banc de lucru.

– Ce interesant, a răspuns femeia. Și găsești mereu corespondent? Foarfeca mi s-a înțepenit preț de o secundă.

– Aproape mereu.

– Deci, uneori nu găsești?

Foarfeca iarăși a zăbovit deasupra țesăturii pentru câteva clipe.

– Cu cât este mai vechi materialul, cu atât este mai dificil de găsit.

Dacă nu reușesc, s-ar putea să fie nevoie să apelăm la un designer. Va fi costisitor, dar vă putem recomanda câțiva chiar buni.

– Totuși, în general găsești ceva, nu? Ce vreau să spun e că nu va veni sfârșitul lumii dacă nu vei găsi fix modelul acelui șaliu, dar sper din suflet că vei reuși.

Foarfeca a făcut o ultimă creștătură.

– Da, în general gălesc.

– Știi ceva, a continuat femeia, ignorând scurta pauză, am să aduc și rochia de mireasă a bunicii mele. A fost mireasă prin corespondență în timpul Mișcării spre Vest și...

O ascultam cu un interes politicos. La drept vorbind, am apreciat tranziția rapidă către o conversație care să nu-mi amintească de singura țesătură căreia nu putusem – vreme de zece ani – să îi gălesc pereche. De acord, nu avusesem nici eșantion, nici poză, nici nimic altceva în afară de o simplă amintire – până și aceea neclară. Nu fusese în mâinile mele nici măcar o zi întreagă. În plus,

după cum obișnuia Celine să-mi aducă aminte când eram supărată, ziua aceea fusese altfel decât toate celelalte. N-ar fi trebuit să am pretenții așa de mari de la mine.

Oare câte cataloage vechi de eșantioane răsfoisem, câte site-uri și fabrici de confecții textile vizitasem în căutarea ei? Eșarfa aceea era o țesătură Indienne, fabricată în Franța după un design indian, mai mult ca sigur cu o vechime de aproximativ un secol. Numele „Lily” era brodat cu ață neagră într-un colț, iar modelul zugrăvea repetitiv o rafală de crăițe.

Vreme de aproape un deceniu nu găsisem nimic nici măcar pe departe asemănător.

Au existat câteva momente izolate când, privind fugitiv asupra unui cupon, asupra unei fotografii sau asupra unui eșantion, am simțit că ceva pune stăpânire pe mine. Până și aerul din jurul meu părea să strige „Iat-o!”. Totuși, privind din nou cu inima în gât, aproape că respiram ușurată când îmi dădeam seama că mă înșelasem. Îmi doream și, totodată, nu îmi doream să o găsesc.

Frumosul are întotdeauna o poveste de transmis, însă nu toate poveștile sunt frumoase.

Femeia terminase de povestit despre bunica ei, așa că mi-am alungat rapid gândurile stăruitoare din minte. I-am întins teancul de material împăturit și am recuperat formularul pe care tocmai îl completase.

– Leslie va înregistra achiziția dumneavoastră la casa din față. Puteți aduce oricând rochia de mireasă a bunicii.

Am aruncat apoi o privire la formular pentru a-i afla numele.

– Încântată de cunoștință, doamnă Courtenay. Vă voi ține la curent cu șaliul.

– O, te rog, pentru tine sunt Ruth.

– Iar eu sunt Taryn.

Ruth Courtenay s-a îndreptat spre ieșire, ocolindu-i pe ceilalți clienți, aproape fără excepție femei. Cele mai multe dintre ele aveau în mâini cataloage cu eșantioane deschise la pagini cu colțul îndoit sau purtau pe brațe cupoanele de material ca pe niște bebeluși, în timp ce căutau combinația perfectă dintre contrast și complementaritate.

Cu toate că magazinul, lung și îngust, era plin de clienți, înăuntru era o tăcere mormântală. Până și muzica de fundal difuzată de postul de radio Pandora era înăbușită de sunetele produse de cupoanele de țesătură. Îmi plăcea felul în care cupoanele mângâiau vocile clienților, ca și cum i-ar fi cuprins pe toți într-o îmbrățișare delicată. Sunetul sirenelor și zgomotul strident provenit din trafic și de la comercianți dispăreau odată ce intrai la „Lada de Zestre”.

Kendal, fetița mea în vârstă de nouă ani, îmi spunea adeseori că era prea liniște acolo, de parcă am fi fost captive în visul netulburat al cuiva. Din moment ce locuiam împreună în apartamentul confortabil de la etaj, natura pașnică a magazinului era o realitate omniprezentă, de care nu se putea abține să nu se plângă din când în când. Din fericire, nu prea părea să-i pese că nu erau multe lucrurile care să deosebească viața mea profesională de viața noastră personală.

Iubeam locul unde stăteam. Totuși, nu la fel cum îmi iubeam fiica, materialele textile sau culorile. Îmi plăcea senzația pe care o aveam când mă refugiam în apartament la sfârșitul zilei.

Camerele de sus de la „Lada de Zestre” fuseseră o adevărată binecuvântare pentru mine. Celine îmi propusese să mă mut acolo încă dinainte de a-i anunța pe ceilalți că rămăsesem însărcinată, ba chiar și dinainte de a conștientiza pe deplin că nu îmi puteam permite să plătesc apartamentul din Brooklyn doar din veniturile mele.

Ar fi putut ieși mult mai avantajos din punct de vedere financiar dacă i-ar fi închiriat altcuiva apartamentul, dar Celine a susținut mereu sus și tare că era un câștig de ambele părți. Eu și Kendal aveam un acoperiș mic și confortabil deasupra capului, iar ea putea sta liniștită la gândul că deasupra magazinului ei locuia cineva de încredere.

Am lăsat țesătura lui Ruth Courtenay pe biroul meu, aflat în camera din spate, unde îmi țineam laptopul și etajere întregi de cataloage vechi. Brusc, mi-am dat seama că se lăsa seara. Kendal termina orele în mai puțin de douăzeci de minute. Era prima ei zi de școală după îndelungata vacanță de vară. Mi-am tras șorțul peste cap, l-am atârnat de scaunul de la birou, iar apoi m-am întors în magazin.

– Merg după Kendal, i-am spus eu lui Celine, care a consimțit din cap.

Am pășit afară din magazin în acea după-amiază de septembrie. În spatele meu, Bulevardul 89 se întindea pe mai multe străzi până la Parcul Riverside, unul dintre locurile preferate ale mele și ale lui Kendal. Tot înainte, intersecția cu Broadway scânteia de la fluxul constant de mașini și de la ferestrele vânzătorilor din vecinătate. Un domn care tocmai își scosese câinele la plimbare m-a salutat din cap, în vreme ce o mămică s-a aplecat deasupra unui cărucior pentru a-i băga bebelușului ei nemulțumit suzeta la loc în gură. O autoutilitară parcată bloca un alt autoturism, iar șoferul din spate claxona dezaprobat. Aerul insinua vag că vara e pe sfârșite.

Luna septembrie fusese cândva favorita mea. Îmi plăcea cum alunga suav pastelurile estivale și inunda rafturile de la „Lada de Zestre” în castaniu, cafeniu și tot soiul de nuanțe roșietice. Luna septembrie îi aduna pe adevărații tapițeri, pe cei cărora le plăcea să petreacă nopți geroase înnădind, brodând și creând capodopere textile. Era vremea ideală să te pui serios pe treabă.

Chiar și pe picior de plecare fiind, tot simțisem notele subtile, dar iminente, ale schimbării. Consecvența revenirii a lunii septembrie încă mă mai lua prin surprindere, însă din alte considerente.

După ce am parcurs câteva străzi lungi, am grăbit pasul pe Bulevardul Amsterdam. Drept înainte, copiii începuseră deja să se strângă în fața școlii lui Kendal, fără îndoială cea mai frumoasă școală de stat din Manhattan. Ferestrele ca ale unei cate-drale, impozanta scară interioară și luminoasele săli de clasă, cu tavan înalt, trezeau în mine dragostea pentru farmecul lumii de altădată. Școala lui Kendal era un alt motiv pentru care eram mulțumită de zona în care locuiam.

În timp ce traversam intersecția, mi-am zărit fiica urmărind împreună cu alte fete de clasa a patra un grup de băieți care se îmbrânceau și se amuzau. Părul ei negru-maroni strălucea în soarele acelei după-amiezi târzii, drept și lucios. Exact ca al lui Kent.

Și gropița din obrazul stâng.

Și felul în care mijeau ochii atunci când râdea.

Kendal crescuse peste vară mai mult decât prietenele ei. Era mai înaltă cu câțiva centimetri decât fetele din acel grup.

Fiica mea semăna cu Kent până și în înălțime.

I-am făcut un semn discret cu mâna. Kendal m-a privit fix peț de o clipă, după care s-a scuzat la prietenele ei și s-a retras.

– Deci, cum a fost prima zi de școală de după vacanță? am întrebat eu senină.

– A fost bine, mamă, dar tu ai uitat deja ce ți-am spus la micul dejun? Mă pot întoarce și singură acasă. Școala se află la doar trei străzi distanță de casă. Plus că mai am puțin și fac zece ani.

Îndepărtându-ne de celelalte bone și mame care, săvârșind același proces ritualic, își luau copiii de la școală, am pornit spre casă.

– N-am uitat. Știi că te poți întoarce și singură.

– Deci îmi dai dreptate?

Deja începea și să vorbească precum Kent. Gândea atât de realist și de pragmatic.

– Am zis c-o să mă gândesc. În plus, îmi place să mergem împreună spre casă.

– Da, dar mai am puțin și fac zece ani.

– Știi asta.

– Nu înțeleg ce-i așa mare scofală, a oftat Kendal. E ziua-n amiaza mare.

„Ziua-n amiaza mare.“ Unde o mai fi auzit și vorba asta? Oamenii încă o mai foloseau? Acele cuvinte încetaseră să mai însemne ceva pentru mine cu mult timp în urmă.

– Multe lucruri rele se pot întâmpla ziua-n amiaza mare, Kendal.

– Dar nu e ceva la ordinea zilei, mamă.

– Știi, am spus eu după o scurtă pauză.

Evident că eram conștientă că relele nu erau la ordinea zilei. Dacă mă hotărâam să o las pe Kendal să se întoarcă singură de la școală, nu faptul că cineva ar fi putut sta la pândă să o răpească mă îngrozea. Ezitări nu aveam din cauză că mă îngrijora ceea ce i s-ar fi putut întâmpla, ci din cauză că știam că mie îmi aparținea decizia de a o lăsa sau nu să se întoarcă singură acasă.

Ajunseserăm pe Bulevardul Amsterdam. În timp ce așteptam să se facă verde, circulația rutieră se desfășura cu viteză în jurul nostru.

– Mi-am dat cuvântul că o să mă mai gândesc și așa am să fac.

– Mai bine spune direct că nu ești de acord, s-a încruntat Kendal. Semaforul s-a făcut verde, iar noi am pus piciorul pe trecerea de pietoni, traversând intersecția.

– Una e să te gândești la ceva, alta e să și iei o decizie în acea privință, am replicat eu. Îți promit că nu te voi refuza fără un motiv întemeiat. Acum spune-mi ce ai făcut azi.

Kendal mi-a prezentat pe scurt cele mai importante momente din prima ei zi de școală. Chiar în momentul în care am pășit în curtea de la „Lada de Zestre“, îmi povestea despre noul ei profesor de arte plastice, care vorbea cu accent australian. Nici nu făcuserăm bine câțiva pași, că am și observat că Celine, Leslie și proprietara cafenelei de alături stăteau înghesuite la bancul de lucru din mijlocul magazinului. Se vedea cu ochiul liber că se uitau la ceva cu mare interes.

De îndată ce mi-au auzit glasul, cele trei și-au ridicat capetele și și-au întors privirea spre mine, la unison. Neliniștea și mirarea li se citeau clar pe chip. Ceea ce tocmai văzuseră le tulburaseră într-o oarecare măsură.

– Ce s-a întâmplat?

Am ajuns în dreptul bancului de lucru înainte ca vreuna dintre ele să apuce să îmi răspundă. Până să pot vedea la ce se uitaseră până atunci, Celine și-a întins mâna spre mine și m-a oprit cu blândețe.

– Lindsey tocmai a cumpărat noul număr al revistei People, a spus Celine, făcând semn din cap spre vecina noastră de la cafenea.

– Așa, și?

Eu nu mai citeam de mult știrile.

– O fotografie a găsit un card de memorie în interiorul unei vechi genți foto pe care o ținea într-o boxă de depozitare. Îl credea pierdut. Nu-l mai văzuse de zece ani.

Am izbucnit într-un râs nervos. Celine nu era genul de persoană care să dramatizeze, dar începea să mă cam sperie.

– Șiii...?

După ce a stat puțin pe gânduri, Celine s-a dat la o parte. Am zărit atunci o revistă deschisă, iar pe cele două pagini la vedere se întindea un set de fotografii cu următorul titlu: O PREZENTARE DE ANSAMBLU PRIVIND COMEMORAREA A ZECE ANI – CELE

MAI RECENTE FOTOGRAFII DE LA ATENTATELE TERORISTE DIN 11 SEPTEMBRIE 2001. Cea mai mare dintre fotografii înfățișă un bărbat și o femeie privind în sus, de pe o bordură, spre o catastrofă pe care obiectivul aparatului de fotografiat nu o afișase.

Am recunoscut atunci eșarfa stropită de explozia crăițelor – eșarfă pe care o ținusem cândva strâns în palme – și mi-am zărit propriul chip uitându-se înapoi la mine.

Timpul părea să se fi oprit în loc.

Copleșită de rememorarea acelui moment, m-am sprijinit de muchia solidă a bancului de lucru.

– Asta ești tu, am auzit-o pe Kendal spunând.

Înconjurată de metri întregi de țesături prețioase, am închis ochii cât să-mi pot întoarce atenția la momentul prezent, la bancul de lucru de la „Lada de Zestre“. *Nu mă aflu pe strada aceea blestemată. Nu se aude vuietul lumii întoarse cu susul în jos. Nu mă sufoc în negura apăsătoare a trecutului.*

O voce de demult rătăcea în pliurile conștiinței mele.

Dă-mi mâna!

Mi se tăiase respirația.

Dă-mi mâna!

Nu mai puteam să respir!

– Taryn!

Celine și-a încolăcit brațele în jurul meu, dându-mă la o parte.

– Ai fost acolo? Ai văzut tot?

Kendal îmi adresase niște cuvinte usturătoare, dar am întâmpinat durerea din suflet cu brațele deschise, pentru că numai așa puteam ști sigur unde mă aflam. Numai așa mă puteam teleporta înapoi, în curtea de la „Lada de Zestre“. Eram în siguranță, eram vie și o aveam pe Kendal lângă mine.

– Sunt bine, i-am spus eu lui Celine în șoaptă.

Am simțit atunci cum m-a eliberat din strânsoarea brațelor.

– Îmi pare rău, Taryn, a rostit Lindsey. M-am gândit că poate ar trebui să vezi fotografia înainte ca lumea să înceapă să te întrebe de ea. Măine va apărea la toate chioșcurile de ziare.

– Îmi apare și numele acolo? am murmurat eu.

– Nu, a răspuns Celine rapid. Ție nu. Doar domnului din spatele tău.

Am încercat să mă abțin, dar ochii mi-au fost iarăși atrași spre fotografie și nu spre text.

La gură țineam o eșarfă care, strălucitoare asemenea unei torțe, îmi acoperea glasul tănguitor. În spatele meu, un bărbat cu șorț de florar ținea un telefon mobil la ureche. Privirea lui – la fel ca a mea – era îndreptată spre cer, spre spectacolul flăcărilor de peste drum. Grafia brodată pe șorț, chiar sub „Florăria Athena“, anunța trecătorii că numele lui era Mick.

Fotografia nu lăsa însă de înțeles că, în numai o secundă, eu aveam să cad în genunchi, iar așa-numitul Mick avea să mă apuce cu mâinile lui și să mă ridice în picioare, în timp ce totul se năruia sub privirile noastre.

Ochii mi-au fugit apoi spre text: „Străzile erau înțesate de trecători și de persoane evacuate cu doar câteva secunde înainte de prăbușirea Turnului de Sud al complexului World Trade Center. Mick Demetriou (foto sus), un florar din Manhattan, a declarat că a trăit o experiență traumatizantă în încercarea de a evita aglomerația de oameni și dărâmături. «Nu credeam că vom supraviețui», a mărturisit Demetriou cu privire atât la propria-i persoană, cât și la femeia neidentificată de lângă el, pe care a ajutat-o să se adăpostească. Vărul lui, un pompier din New York, a pierit în Turnul de Nord.“

– N-am știut că ai fost acolo, a spus Kendal. De ce nu mi-ai spus? Și ce-i aia „experiență traumatizantă“?

– Nu-i momentul, Kendal, a subliniat Celine, aplecându-și capul spre mine. Știi, ai putea suna la redacție să îi rogi să nu-ți publice numele în nici o apariție ulterioară a acestei fotografii.

Nu reușisem să descifrez nimic din cele spuse de ea.

– Ce zici?

– Mulți dintre clienții noștri te vor recunoaște. Chiar i-ar putea suna pe cei din redacție pentru a-i informa cine este femeia neidentificată. Vrei să le transmit eu că nu îți dorești ca numele tău să fie divulgat?

Nu îi puteam răspunde lui Celine. Nu îi puteam explica lui Kendal de ce nu-i spusese că mă aflasem în apropierea Turnurilor Gemene în ziua în care au fost doborâte, așa cum nu-i puteam explica nici semnificația cuvântului „traumatizant“.

Nu puteam decât să mă uit cum alter ego-ul meu de pe pagina lucioasă strângea în brațe eșarfa cu crăițe care ne salvase viața mie și lui Kendal.

Nu și pe cea a lui Kent însă.

Un vechi și apropiat camarad se desprinsese din faldurile liniare ale eșarfei – același companion invizibil care mă bântuise ani de-a rândul după moartea lui Kent.

În timp ce stăteam acolo, printre cupoanele stinghere de pânză, urechile mi-au fost inundate de un zgomot.

Nici o țesătură din lumea asta nu putea înăbuși geamătul remușcărilor mele.

Capitolul 2

Clara

Insula Ellis

August 1911

ACEL triumphi insular, cel mai neutru dintre locuri, devenise totul pentru mine după incendiu. Pentru imigranții sosiți cu probleme de sănătate din toate colțurile lumii, planeta își întrerupea rotația prudentă cât timp aceștia năzuiau la însănătoșire. Nici nu porneau înapoi spre casă, părăsind definitiv viața de până atunci, nici nu își deschideau larg sufletul spre un nou tărâm. Pendulau între două lumi.

Exact ca mine.

Culoarul cu geamuri al debarcaderului lega porțiunile de sol din zona spitalului de insula mare, așa-numita Insulă Ellis – un nume care părea să le aducă tuturor speranță în suflet. Nu prea departe de spitalul la care lucram ca soră medicală se afla Parcul Battery din Manhattan, unde se putea ajunge cu barca. În sens opus se zărea Strâmtoarea Narrows, iar o întindere de un albastru satinat ducea înapoi spre străvechea patrie. Spitalul pentru Imigranți din Insula Ellis era punctul intermediar de staționare. Oamenilor li se stabilea acolo nu numai identitatea, ci și destinul. Cine se însănătoșea era bine-venit pe insulă. Cine nu, acela trebuia repatriat.